PŘIPOMENUTÍ DVOU VÝZNAMNÝCH CÍRKEVNÍCH HODNOSTÁŘŮ

GEORG GLOSAUER (1860–1926)

Narodil se 22. června 1860 ve Svojšíně v Glosauerově mlýně čp. 13 jako syn mlynářského mistra Antona Glosauera a jeho manželky Josefy. Obecnou školu navštěvoval a výuku náboženství absolvoval rovněž zde ve Svojšíně. V roce 1880 odmaturoval ve Stříbře, poté studoval teologii v Praze a 15. července 1884 byl vysvěcen na kněze. První mši sloužil v kostele svatého Petra a Pavla ve Svojšíně, následně odešel jako kaplan do blízkých Kladrub, kde dočasně zastával také úřad administrátora. Od roku 1890 působil jako farář v Pořejově u Tachova a v listopadu téhož roku se stal farářem v Boru. V roce 1898 byl jmenován sekretářem vikariátu a roku 1901 arcibiskupským okresním vikářem borského vikariátu. Dne 6. srpna 1904 byl zvolen kanovníkem metropolitní kapituly u svatého Víta v Praze. Zde působil jako konzistorní rada, arcibiskupský komisař v několika kongregacích a zkušební komisař u zkoušek z náboženství pro kandidáty učitelství. Dne 7. července 1917 byl v Praze jmenován titulárním biskupem a druhým pražským světícím biskupem pro věřící německé národnosti. V této funkci zastupoval arcibiskupa při biřmováních a vizitacích, zejména ve vikariátech Žlutice, Jáchymov, Karlovy Vary a Loket.

Ještě předtím, než se stal světícím biskupem, byl knězem v Lokti a poté děkanem u svatého Apolináře v Praze. Významně se zasloužil o rozvoj chlapeckých konviktů ve Stříbře a Doupově. V květnu 1925 ho postihla mozková mrtvice, ze které se již nikdy plně nezotavil. Zemřel ráno 9. června 1926 ve Velichově u Karlových Varů. V neděli bylo jeho tělo převezeno do rodného Svojšína, kde se v děkanském kostele svatého Petra a Pavla konal pohřeb se všemi poctami. Zádušní mši sloužil 14. června 1926 jeho Excelence dr. Frind. Více než šedesát kněží z celých západních Čech přijelo vzdát svému biskupovi poslední čest. Z místních se smutečního obřadu zúčastnili majitel panství baron Ottokar Juncker-Bigatto, biskupův přítel z dětství, obecní zastupitelstvo, dobrovolní hasiči ze Svojšína i okolí, početné příbuzenstvo a věřící z blízkého i dalekého okolí. Tak velkolepý pohřeb s účastí tolika významných osobností a vysokých církevních hodnostářů Svojšín do té doby nikdy nezažil. Georg Glosauer své rodiště velmi miloval. Rád a často se sem vracel, aby v kruhu svých sourozenců, které v případě nouze finančně podporoval, a svých dávných přátel ze školních let strávil alespoň několik chvil. Své místo posledního odpočinku nalezl na svojšínském hřbitově, kde je o jeho hrob pečováno dodnes.

V letošním roce si tedy s úctou připomínáme sté výročí úmrtí tohoto významného svojšínského rodáka, jehož duchovní odkaz a celoživotní služba církvi zůstávají inspirací pro další generace.

Karel Petráň

MILAN HEJHAL (1927–2006)

Zvony a zvonice

Poslali mě do Svojšína opravovat kostel. Už tam byla díra, že skrze ni bylo vidět modré nebe. Ten kostel nemůže spadnout, vždyť už tu stojí skoro devět set let a je tak mimořádný, že si ho všechny generace střežily jako klenot. A teď je ve stropě díra, střecha se může každou chvíli zřítit. Jak to bývalo, peníze byly na ledacos, ale na opravu kostela určitě ne. U toho kostela jsem poprvé potkal poustevníka. Ve skutečnosti to nebyl poustevník, ale kněz, který měl kostel na starost. Jmenoval se páter Milan Hejhal a žil na faře u kostela. První setkání s ním bylo vskutku neobvyklé. Přišel zarostlý, neupravený, v dřevácích naboso s nestříhanými nehty a v rukou držel velké těžké řetězy. Pravil: „Ta střecha nám určitě spadne, musíme ji přivázat řetězy.“ Bylo těžké mu vysvětlit, že sebelepší řetěz nepomůže, protože ho není za co zavázat. Ten řetěz byla jeho poslední naděje, jak rozpadající kostel zachránit. „Když nepomůže řetěz, tak se budu za kostel alespoň modlit,“ dodal. Jeho modlitby asi pomáhaly, protože se dařilo střechu opravovat a zakrátko už ta díra zmizela. Nejen to. Došlo i na opravu krovu, novou střechu, vzácnou kamennou románskou věž, omítky a vitrážová okna. To všechno trvalo mnoho let a já měl to štěstí, že jsem mohl být u toho. Stálo to hodně starostí a hodně času. „Poustevník“ byl řemeslníkům neustále v patách a důkladně kontroloval každou práci. Časem se mu snad začala líbit, protože mě pozval k sobě na faru. Fara byla velká, ale on obýval pouze jednu místnost v přízemí. Vstoupil jsem do